

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Frajtem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 177, Valašské Klobouky, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 22114/2012 ze dne 7. 3. 2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje č. j. KUOK 22114/2012 ze dne 7. 3. 2012 se ve výroku I. **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 712,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Frajta, advokáta se sídlem Masarykovo nám. 177, Valašské Klobouky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou (ve znění opravy ze dne 21. 8. 2012) domáhal přezkoumání výroku I. shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl potvrzen výrok 1) rozhodnutí Magistrátu města Přerova č. j. MMPr/006871/2012/STAV/ZP/ČA ze dne 16. 1. 2012 a odvolání směřující proti tomuto výroku zamítnuto. Výrokem 1) prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč za spáchání správního deliktu. Toho se měl dopustit tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla INTERNATIONAL COF 9670, r. z. X, na korbě návěsu, který tvořil jízdní soupravu se silničním motorovým vozidlem, převážel dne 31. 8. 2011 v 10:38 hod. materiál lomový nebo říční štěrk v Přerově na ul. 9. května; nákladové prostory soupravy nebyly uzavřeny a ani vybaveny žádným zařízením, které by zabezpečovalo náklad proti úletům a úsypům přepravovaného materiálu, čímž porušil povinnost stanovenou v čl. 3 odst. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Přerova č. 2/2010, o stanovení některých povinností při přepravě sypkých a obdobných materiálů na území statutárního města Přerova (dále jen „OZV“).

Žalobce namítal, že v řízení došlo k vadám. Předně uváděl, že v řízení nebylo provedeno dokazování, kdy sám žalovaný prohlásil, že není třeba dokazovat podklady rozhodnutí, jimiž jsou oznámení Městské Policie Přerov a podklady získané z evidencí a podklady od jiných správních orgánů. Žalobce předpokládal, že o provádění důkazů bude vyrozuměn a bude mít právo se k nim vyjádřit, což se nestalo. Dále žalobce poukazyval na nesprávnou dikci výzvy správního orgánu, jenž vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), avšak opomenul jej poučit o právu se k těmto podkladům i vyjádřit. Výzva obsahovala pouze poučení o možnosti doplnit uvedené skutečnosti či navrhnout provedení nových důkazů či důkazních prostředků. Žalobce namítal též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které se dle jeho názoru řádně nevypořádalo s jeho odvolacími námitkami. Žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 54/2009-90 ze dne 15. 10. 2010 namítal, že úřední záznam policejní hlídky nemůže být hodnocen jako důkaz, k čemuž se žalovaný nevyjádřil. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou, že prvostupňové rozhodnutí se opíralo o jakýsi videozáznam, přičemž žalobce namítal, že není jasné, jde-li o záznam pořízený orgánem veřejné moci či zda je jeho původcem soukromá osoba, protože důkaz obrazovým záznamem proveden nebyl. Žalovaný rovněž nereagoval na ohrazení se žalobce proti okolnosti, kterou prvostupňový orgán vyhodnotil jako přítěžující, a kterou popsal tak, že „účastník řízení (...) neprojevil ochotu v budoucnu vyhlášku respektovat“. Dle žalobce není jasné, jak k takovému závěru dospěl a zda si takto vyložil právní názor žalobce, že OZV je neplatná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí

nereagoval na žalobcovy námitky, proč považuje OZV za neústavní. Závěrem žalobce v žalobě zopakoval svůj právní názor, že OZV je protiústavní. Poukázal na to, že dle nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/06 obec při výkonu samostatné působnosti nemůže upravovat záležitosti, které jsou již upraveny zákonem. V projednávané věci povinnosti provozovatelů motorových vozidel při přepravě nákladů stanoví § 52 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSP“). Vydáním OZV došlo k situaci, kdy provozovatel motorového vozidla, který nezabezpečí náklad proti odlétávání, může být postižen jak za přestupek dle ZSP, tak i za přestupek proti pořádku v územní samosprávě dle přestupkového zákona, což je neudržitelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě sdělil, že správním orgánům nepřísluší posuzování zákonnosti OZV a předestřel argumentaci na podporu právního názoru, že OZV je v souladu se zákonem. Poukázal též na právní rozbor OZV provedený Ministerstvem vnitra, jež neshledalo rozpor OZV se zákonem. Žalovaný též popsal průběh řízení a uvedl, že vycházel jako z jednoho z podkladů rozhodnutí z fotografií pořízených ze záznamu digitální kamery městské policie, jež je orgánem veřejné moci. Žalovaný dále uvedl, že přípisem ze dne 16. 12. 2011 dostal povinnosti stanovené mu § 36 odst. 3 SŘ

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Městská policie Přerov oznámila Magistrátu města Přerova, že dne 31. 8. 2011 prováděli její strážníci kontrolu zaplachtování nákladních vozidel převážejících sypké materiály na ul. 9. května v Přerově. Součástí oznámení byl i úřední záznam o tom, že téhož dne v 10:38 projelo zmíněnou ulicí nezaplachtované nákladní vozidlo r. z. X červené barvy vezoucí sypký materiál, který nebyl zajištěn zaplachtováním nebo jiným zakrytím. Vozidlo bylo zaznamenáno digitální kamerou městské policie. Magistrát města Přerova na základě uvedeného oznámení zahájil správní řízení se žalobcem. Tuto skutečnost mu sdělil oznámením ze dne 16. 12. 2011, kde zároveň žalobce poučil, že správní orgán shromáždil podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, a vyzval jej „v souladu s ust. § 36 odst. 3“ SŘ „k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to prostřednictvím nahlédnutí do příslušného spisu“; závěrem poznamenal: „Dále vás upozorňujeme, že v uvedené lhůtě můžete doplnit výše uvedené skutečnosti, či navrhnout provedení nových důkazů“. Shromážděné podklady ve spise tvořily kromě sdělení městské policie čtyři snímky z videozáznamu, dokument obsahující posouzení OZV, výpis ze živnostenského rejstříku a výdej dat z Centrálního registru silničních vozidel. Na oznámení ze dne 16. 12. 2011 reagoval žalobce vyjádřením z 5. 1. 2012, kde označil postup správního orgánu za nezákonný, poukázal na to, že dosud nebylo prováděno dokazování, výzva neodpovídá dikci § 36 odst. 3 SŘ a uvedl, že za zásadní námitku pokládá nezákonnost a neústavnost OZV z důvodu překryvu předmětné úpravy OZV s úpravou obsaženou v § 52 ZSP. Následně vydal Magistrát města Přerova dne 16. 1. 2012 prvostupňové rozhodnutí, jehož obsah je podán výše. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kde zopakoval námitky ze svého dřívějšího vyjádření. Žalobce se dovolával judikatury Nejvyššího správního

soudu, zejména pak rozsudku č. j. 6 As 54/2009-90 ze dne 15. 10. 2010, že úřední záznam policejní hlídky nemůže sloužit jako důkaz. Poukázal na to, že správní orgán vycházel z listin, ale důkaz těmito listinami nebyl proveden. Rovněž nebyl proveden zákonným způsobem důkaz obrazovým záznamem, přičemž ani není z rozhodnutí jasné, kdo jej pořídil. Poukázal též na obecné principy ovládající řízení ve správním trestání. Zopakoval, že nebyl poučen o právu „vyjádřit se“ k podkladům rozhodnutí. S námitkami ohledně protiústavnosti OZV není možno se vypořádat jen poukazem na stanovisko Ministerstva vnitra. Žalobce v odvolání dále uvedl, že předmětného dne vezl kamenivo 8-16, kdy nemohl hrozit úlet prachu a s ohledem na způsob uložení ani úsyp tuhých částí. Za nesprávné označil též to, že prvostupňový orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že žalobce pokládá OZV za nezákonnou. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí ve výroku 1) potvrdil a odvolání proti tomuto výroku zamítl.

Pokud se týče namítaných vad dokazování, soud předně uvádí, že součástí spisu není videozáznam, nýbrž pouze snímky z tohoto videozáznamu, které se posuzují jako listiny (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 51 A 1/2012-51 ze dne 22. 2. 2013). Všechny podklady pro prvostupňové rozhodnutí tak mají charakter listinných důkazů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 157/2012-40 ze dne 13. 3. 2013, správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 SŘ, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou. Žalobní námitku spočívající v tom, že žalobce nebyl vyrozuměn o dokazování listinami, nemá proto soud za důvodnou, byla-li mu zároveň dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí; nicméně soud nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že prvostupňový orgán neprováděl důkazy, on je prováděl a to tak, že listiny četl, jinak by ani nemohl vycházet při vydávání napadených rozhodnutí z jejich obsahu.

Pokud žalobce namítal, že poučení, jehož se mu dostalo ze dne 16. 12. 2011 neodpovídá dikci § 36 odst. 3 SŘ, pak toto je pravdou, porovná-li se text výzvy se zákonným zněním. Tato vada ovšem nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Žalobce byl jednak poučen o tom, že se výzva činí dle § 36 odst. 3 SŘ, jednak mu byl dán demonstrativní výčet způsobů, jakými se může bránit proti zjištěním plynoucím ze shromážděných podkladů. Pouze výslovné uvedení toho, že se může „vyjádřit“ v oznámení uvedeno nebylo. Jak ovšem plyne z podání žalobce z 5. 1. 2012, žalobci byl obsah ustanovení § 36 odst. 3 SŘ dobře znám. Poukázal-li na ně prvostupňový orgán, žalobce věděl, jaká práva mu příslušejí. Ani tato námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Soud však musí přisvědčit námitkám o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K žalobcově námitce, podpořené dokonce odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že úřední záznam nemůže být důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 SŘ, chybí jakákoli přezkoumatelná úvaha žalovaného. Navíc, jak sám žalovaný uvádí, je to právě úřední záznam, o nějž se napadená rozhodnutí opírají, pokud by se od zjištění získaných z úředního záznamu odhlédlo, ztratil by zjištěný skutkový stav oporu ve spise. Soud rovněž nenalezl v napadeném rozhodnutí pasáž, kde by se žalovaný vypořádal s námitkou nesprávné aplikace přitěžující okolnosti uváděné prvostupňovým orgánem při odůvodnění uložené sankce.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení.

K námitce týkající se nezákonnosti OZV soud pouze poznamenává, že tuto otázku již řešil v rozsudcích č. j. 22 A 77/2012-22 a č. j. 22 A 78/2012-24, oba z 5. 6. 2014. V nich shodně se žalobcem v této věci dospěl ve světle judikatury Ústavního soudu k závěru, že OZV je nezákonná, neboť povinnost stanovená čl. 3 OZV a § 52 odst. 6 ZSP sleduje totožný předmět a cíl. Pokud povinnost zajistit přepravu sypkého materiálu tak, aby nedocházelo k jeho ulétávání, stanoví výslovně zákon, přičemž způsob splnění této povinnosti a dosažení sledovaných cílů ponechává na úvaze každého subjektu, nemůže ji nad tento rámec zužovat normativní předpis nižší právní síly tak, že nařídí povinnost převážet sypký materiál jen v uzavřených nákladových prostorách, zejm. oplachtovaný.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000,- Kč, odměně advokáta za tři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsí žaloby a sepsí repliky – dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996, přičemž výše odměny za jeden úkon činila 2 100,- Kč dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., dále ve třech režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., a 21% DPH ve výši 1 512,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 19. června 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu